

Can Serafí de can Margarit

Castellbisbal

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Nucli urbà de Castellbisbal. C/ Major, 183 (08755 Castellbisbal)
Emplaçament A la sortida del casc urbà de Castellbisbal, al carrer Major.

Coordenades:

Latitud: 41.47968
Longitud: 1.98139
UTM Est (X): 414957
UTM Nord (Y): 4592509

Classificació

Número de fitxa 08054-1
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Eclecticisme
Segle XIX
Any 1887
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: L'edifici ha estat modificat de manera important a l'interior i adaptat a oficines municipals, incorporant un ascensor a l'espai de l'escala.
Protecció Legal
Observacions protecció: BCIL 3703- I
Número inventari IPA núm. 27364
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de Castellbisbal. Avda. Pau Casals,9 (08755 Castellbisbal)
Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique

Descripció

Edifici de planta quadrangular aïllat i envoltat de jardí i protegit per un mur de tancament format per maó i ferro. La coberta de l'edifici és plana. Compta amb planta semi soterrada, planta baixa, primer, segon pis i golfes. A l'alçada del segon pis, la planta de l'edifici canvia i es converteix en planta de creu grega, deixant a les cantonades espai per a quatre terrasses cantoneres. La façana principal es troba orientada a migdia i s'obre amb un portal adintel·lat. Aquest sector entorn al portal principal d'accés ha estat recentment modificat i protegit amb un cos de vidre sobreposat. A nivell arquitectònic, l'edifici pot ser classificat com a eclèctic i presenta una decoració exuberant a les obertures, amb les cantonades interiors arrodonides. A nivell de primer pis les obertures es converteixen en finestres balconeres amb els marcs exteriors remarcats imitant carreus de diferents mides i guardapols sobreposats que es coronen amb merlets. Com a protecció compten amb una barana balustrada feta de ciment. A nivell de segon pis, les obertures es converteixen en una galeria de petites finestres quadrangulars emmarcada en una arqueria cega formada per arcs rebaixats de mig punt i pilastres sobreafegides entre finestra i finestra. Diferents frisos marquen exteriorment la separació entre pisos, sent el més decorada el de separació entre el primer i segon pis, que ha estat decorat amb impostes arrodonides que s'han afegit coincidint amb els pilars superiors. La forma d'aquests pilars del segon pis té continuïtat i es repeteix als pilars de suport de la barana exterior, a les terrasses cantoneres. A nivell de les golfes es situen les terrasses superiors de l'edifici, que es protegeixen amb el mateix mur de la vivenda que es prolonga verticalment i es remata a la part superior amb unes formes quadrangulars que recorden merlets. A les façanes laterals, destaca l'existència de dues terrasses a nivell del primer pis protegides per una barana de balustres d'obra. Ambdues terrasses s'escauen sobre dos cossos rectangulars que s'afegeixen a nivell de planta baixa com si fossin tribunes. Tots dos cossos es troben oberts amb grans finestrals rectangulars, que guarden les mateixes característiques decoratives que la resta de les obertures de la planta baixa. A nivell de planta semi soterrada s'han obert uns petits finestrons quadrangulars que s'escauen a nivell del terra i s'han protegit amb reixes de ferro. L'interior de l'edifici ha estat modificat recentment i adaptat com a dependències municipals i oficines. Conserva, però, l'estructura interior del vestíbul i l'escala central interiors que conserva aires monumentals.

Observacions:

Es troba inclòs al POUM dins el catàleg de béns a protegir amb el núm A.02

Història

L'edifici fou aixecat entre el 1887 i el 1906. Pere Serafí va fer construir aquesta casa en casar-se amb Francisca, que era la pubilla de la veïna masia de Can Margarit. Es tractava d'una casa pensada com a residència habitual, deixant la veïna masia com a vivenda dels masovers i el servei. La casa va ser habitada per la família fins a la guerra civil, moment en el qual només quedava le Sr. Peret Serafí i una filla anomenada Teresa. L'any 1999 va ser adquirida pel consistori municipal, restaurada i adequada com a dependències municipals.

Bibliografia

LOPEZ ARÍS S. (2011) "A propòsit de Can Margarit" a Ben Viure. Butlletí dels amics i les Amigues del Museu. Desembre de 2001. Castellbisbal.

